

ΣΑΝ
ΣΗΜΕΡΑ

ΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ... ΠΑΥΛΑ

Γράφει ο Γιώργος Μεσσάρης → georgemessaris@gmail.com

Γεγονότα

1894 - Η Coca-Cola εμφιαλώνεται και πωλείται για πρώτη φορά από τον Τζόζεφ Βίντενχαρμ στο Μισισίπι.

1910 - Καθελκύεται στο Λιβόρνο το ελληνικό θωρηκτό Γεώργιος Αβέρωφ.

1913 - Ημέρα της Καμπέρα: Η μελλοντική πρωτεύουσα της Αυστραλίας ονομάζεται Καμπέρα. Η Μελβούρνη παραμένει προσωρινή πρωτεύουσα μέχρι το 1927, ενώ η νέα πρωτεύουσα είναι ακόμα υπό κατασκευή.

1918 - Η Μόσχα γίνεται και πάλι πρωτεύουσα της Ρωσίας μετά από 215 χρόνια κατά τα οποία πρωτεύουσα ήταν η Αγία Πετρούπολη.

1933 - Παγκόσμια οικονομική ύφεση: Ο Φραγκλίνος Ρούζβελτ απευθύνεται για πρώτη φορά στο αμερικανικό έθνος ως πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών.

1964 - Δεκάδες χιλιάδες Αθηναίοι παρακολουθούν τη νεκρική πομπή του βασιλιά Παύλου από τη Μητρόπολη μέχρι το Τατόι.

2005 - Ο Κάρολος Παπούλιας αναλαμβάνει Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Γεννήσεις

1863 - Γκαμπριέλε Ντ' Ανούντσιο, Ιταλός συγγραφέας

1865 - Ανδρέας Καρκαβίτσας, Έλληνας συγγραφέας

1878 - Νικόλαος Γεωργαντάς, Έλληνας δικαστικός

1916 - Λυσίμαχος Σαραφιανός, Έλληνας πολιτικός

1922 - Τζακ Κέρουακ, Αμερικανός συγγραφέας

1927 - Γιώργος Δαρίβας, Έλληνας ποδοσφαιριστής

1938 - Μάνος Ελευθερίου, Έλληνας συγγραφέας και στιχουργός

1938 - Δημήτρης Τερζάκης, Έλληνας συνθέτης και καθηγητής

1946 - Λάιζα Μινέλι, Αμερικανίδα ηθοποιός και τραγουδίστρια

Θάνατοι

1838 - Μητροπέτροβας, Έλληνας οπλαρχηγός

1938 - Άννα Μελά - Παπαδοπούλου, Ελληνίδα νοσοκόμα

1949 - Νικόλαος Πολυκράτης, Έλληνας αντιστασιακός

1971 - Κωνσταντίνος Καλαμποκιάς, Έλληνας δικαστής

1985 - Παναγιώτης Αρβανιτόπουλος, Έλληνας ζωγράφος

1998 - Γιώργος Καφταντζής, Έλληνας συγγραφέας

1999 - Γεχούντι Μενουχίν, Αμερικανός βιολιστής

2002 - Σπύρος Κυπριανού, Ελληνοκύπριος πολιτικός

2005 - Σταύρος Κουγιουμτζής, Έλληνας συνθέτης

2015 - Μάικλ Γκρέιβς, Αμερικανός αρχιτέκτονας

2015 - Τέρι Πράτσετ, Άγγλος συγγραφέας

2016 - Βερίνα Χούμπερ-Ντάισον, Ελβετίδα μαθηματικός

2018 - Χρήστος Σιμαρδάνης, Έλληνας ηθοποιός

Μια νέα αρχή - 5

Πετούσαμε ήδη τέσσερις ώρες με προορισμό το Σίδνεϊ. Από ψηλά και μέσα στο σκοτάδι οι συστάδες των φώτων των χωριών και των πόλεων έκαναν παρέλαση κάτω από τα φτερά του αεροπλάνου της Qantas. Στο βάθος άστραφτε. Κάπου μακριά έβρεχε.

Όσο και αν προσπαθούσα να κοιμηθώ δεν τα κατάφερνα. Οι σκέψεις με κρατούσαν άγρυπνο. Πολλά τα σχέδια για το αύριο. Σπουδές και αγώνας για την επιβίωση σε ένα τόπο που είχα ακούσει ότι πρόσφερε πολλά.

Τον ειρμό των σκέψεών μου διέκοψε η φωνή του κυβερνήτη: «Κυρίες και κύριοι σε λίγο φθάνουμε στην Τεχεράνη... Σας παρακαλούμε βάλτε τις ζώνες... Σας υπενθυμίζουμε ότι κατά την προσγείωση απαγορεύεται το κάπνισμα...»

Λίγα λεπτά αργότερα και μετά από μια προσγείωση που ούτε καν καταλάβαμε, βρεθήκαμε στην αίθουσα διαμετακόμισης.

Ήταν αργά το βράδυ και το αεροδρόμιο της Τεχεράνης ήταν σχεδόν άδειο. Έκανα αδιάκοπα βόλτες για να ξεμουδιάσω.

Η μετεπιβίβαση δεν άργησε και χωρίς να το καταλάβουμε βρισκόμαστε και πάλι στον αέρα.

Αυτή τη φορά με πήρε ο ύπνος και ξύπνησα μόνο από τις φωνές των Αγγλίδων προσκοπίνων που ταξίδευαν μαζί μας.

«Μου έπεσε το τσιγάρο... μου έπεσε το τσιγάρο» φώναζε η προσκοπίνα που καθόταν ακριβώς μπροστά μου. «Αυτό μας έλειπε τώρα. Φωτιά στους αιθέρους...» σκέφτηκα και πριν προλάβω να αντιδράσω είδα το αναμμένο τσιγάρο δίπλα από το παπούτσι μου. Μέσα σε λίγα λεπτά τα πράγματα είχαν πρημώσει αλλά εγώ δεν ξανάκλεισα μάτι.

Ένα πλοσιοπάροχο πρωινό βοήθησε στο τόνωση της διάθεσης.

Θα ήταν γύρω στις 10 το πρωί, τοπική ώρα, όταν το αεροσκάφος προσγειώθηκε στο αεροδρόμιο του Νέου Δελχί.

Οι αεροσυνοδοί άνοιξαν τις δύο πόρτες του αεροσκάφους και αρχίσαμε την αποβίβαση. Εγώ και ο συσπουδαστής μου και αδελφικός φίλος, ο Τάκης Μακράκης, σαν... ιππότες επιτρέψαμε στις προσκοπίνες και τις συνοδούς τους να κατέβουν πρώτες. Και τότε είδαμε κάτι περίεργο. Μόλις πάτησαν στον αεροδιάδρομο όλες άρχισαν να τρέχουν σαν τρελές προς το κοντινότερο κτίριο του αεροδρόμιου! Δεν υπήρχαν τότε φυσούνες, ούτε λεωφορεία μεταφοράς επιβατών. Πρωτόγονες καταστάσεις. Όταν κατεβήκαμε και εμείς κατάλαβα τι συνέβαινε! Κάτω από το ήλιο του Νέου Δελχί η θερμοκρασία του τσιμέντου ήταν πάνω από 50 βαθμούς που μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα διαπερνούσαν τις σόλες των παπουτσιών σου κάνοντάς σε να νιώθεις ότι περπατάς ξυπόλυτος πάνω σε... αναμμένα κάρβουνα!

Οι ελπίδες μας ότι οι προσκοπίνες θα συνέχιζαν το ταξίδι τους μέχρι το Σίδνεϊ διαψεύστηκαν. Θα έμεναν, όπως μας είπαν, στο Νέο Δελχί για να πάρουν μέρος σε κάποιο τζαμπορί! Έτσι το ταξίδι μας έχασε την ατμό-

Από την υποδοχή μας στο αεροδρόμιο του Σίδνεϊ στις 26 Ιανουαρίου 1970. Εγώ και ο φίλος και συσπουδαστής μου, Τάκης Μακράκης, η γιαγιά μου Αγγελική (μητέρα της μητέρας μου), οι δύο θείες μου, Ελένη και Νίνα, και τα ξαδέλφια μου Τάκης και Σπυριδούλα (μόλις διακρίνεται). Πίσω μου ακριβώς η γεμάτη όνειρα, ασήκωτη βαλίτσα μου!

σφαιρα που δημιουργούσαν οι ζωπρές προσκοπίνες...

Επόμενος σταθμός το Χονγκ Κονγκ. Η αγγλική αποικία της Ασίας που είχε μετατραπεί ήδη σε οικονομικό κέντρο του Ειρηνικού.

Δεν θα ξεχάσω την προσέγγιση του αεροσκάφους στον αερολιμένα. Αριστερά και δεξιά του διάδρομου υψώνονταν ουρανοξύστες! Φοβόμουν ότι θα καταλήξουμε σε καμιά... κρεβατοκάμαρα ή κουζίνα! Τελικά καταλήξαμε στην αίθουσα ελέγχου διαβατηρίων και μετά από τον ανεφοδιασμό με καύσιμα πήραμε πάλι τους... αιθέρους με προορισμό την πρωτεύουσα των Φιλιππίνων, Μανίλα.

Να σημειώσω ότι υπήρχε λόγος για τους συχνούς σταθμούς. Τα αεροσκάφη της εποχής εκείνης (μιλάμε για Ιανουάριο του 1970) είχαν μικρές δεξαμενές καυσίμων, επομένως οι συχνοί ανεφοδιασμοί ήταν αναγκαίοι.

Το αεροδρόμιο της Μανίλας με είχε εντυπωσιάσει όχι για το μέγεθός του αλλά για το ντεκόρ του. Οι χώροι του αεροδρομίου ήταν γεμάτοι τροπικά δένδρα και τα περισσότερα τμήματα της στέγης γυάλινα! Σου έδινε την εντύπωση ότι βρισκόσουν σε ζούγκλα. Δυστυχώς, δύο τρία χρόνια αργότερα καταστράφηκε από φωτιά.

Νέος ανεφοδιασμός καυσίμων και απογειώση με προορισμό το Ντάργουϊν της Βόρειας Αυστραλίας. Είχαν συμπληρωθεί ήδη 24 ώρες από την αναχώρησή μας από την Αθήνα και θέλαμε άλλες 12 και πλέον ώρες ταξίδι μέχρι να φθάσουμε στο Σίδνεϊ.

Στο Ντάργουϊν, θυμάμαι, μείναμε λίγο όσο χρειάστηκε για να γίνει ο ανεφοδιασμός. Δεν αποβιβαστήκαμε καν.

Στην πόλη προς το Σίδνεϊ με είχε καθηλώσει η θέα της αυστραλιανής ενδοχώρας από ψηλά. Ένα απέραντο, ατελείωτο, κατακόκκινο πεδίο!

Πέντε ώρες αργότερα προσγειωνόμασταν στην πόλη που έμελλε να ζήσω για 42 χρόνια. Στην πόλη που αντάμειψε τις προσπάθειές μου για ένα καλύτερο αύριο.

Η συνέχεια και το τέλος την άλλη εβδομάδα.

Όσο και αν προσπαθούσα να κοιμηθώ δεν τα κατάφερνα. Οι σκέψεις με κρατούσαν άγρυπνο. Πολλά τα σχέδια για το αύριο. Σπουδές και αγώνας για την επιβίωση σε ένα τόπο που είχα ακούσει ότι πρόσφερε πολλά.

Οποιοδήποτε σχόλιό σας μπορείτε να το στείλετε στο ΜΜΕ που φιλοξενεί το δημοσίευμα ή στην ηλεκτρονική μου διεύθυνση και εγώ θα το μεταβιβάσω: georgemessaris@gmail.com Οι τελευταίες παραγωγές ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ του Γιώργου Μεσσάρη:

1: «Σκιές Του Χθες» - Ένα οδοιπορικό στα εγκαταλεημένα χωριά της Κεφαλονιάς και της Ιθάκης. Στα ελληνικά με αγγλικούς υπότιτλους. Διατίθεται σε μέμορι στικ.
2: ΚΕΦΑΛΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΙΘΑΚΗ - ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΛΑΓΟΥΣ. Διατίθεται σε DVD σε τέσσερις γλώσσες. Για να τα αποκτήσετε επικοινωνήστε με τον ίδιο στην ηλεκτρονική διεύθυνση georgemessaris@gmail.com